

neutral, og om hvilken jeg ønsker at sige, at den efter min Opfattelse vel ikke hindrede en ligelig Neutralitet, men dog var en Optræden, der, for at alle Hensyn kunde være sket Fyldest, maatte nødvendiggøre en lignende Optræden ogsaa overfor den anden Part, saaledes at der kunde tilvejebringes Balance. I Spørgsmaalet om Telegrammet har man, mig bekendt, intet kunnet faa oplyst om, hvorvidt Tilsagnet til Tyskland var ledsaget af en lignende Oplysning til anden Side. I det andet Tilfælde ved man gennem den tidligere Udenrigsministers Erklæring til Kommissionen, at han ikke havde givet Ententen Meddelelse om den omtalte Spionageafdelings Oprettelse, end sige givet den Tilbud om, at man fra den Side kunde indrette sig paa lignende Maade, og det til Trods for, at det af de Oplysninger, der er givet til Kommissionen, fremgaar, at Forudsætningen for Tilslutningen fra justitsministeriel Side var den, at man handlede paa den Maade. Men det skete ikke. Altsaa, den ligelige Neutralitetspolitik, som jeg tror man har ønsket at føre, og som det ogsaa lykkedes at føre, for saa vidt som vi undgik Protester, har i alt Fald ikke gennem de fremdragne Eksempler fundet et Udtryk, som kan betegnes som heldigt.

Hvad nu Fordelingen af Styrkerne angaar, ønsker jeg ganske kort at udtale, at vore Forsvarskræfter ogsaa efter den nye Ordning naturligvis maa ses som en Helhed, og at Fordelingen af dem maa være en saadan, som bedst mulig overfor det Udland, hvis Optræden kunde tænkes at give Anledning til Anvendelse af vore Stridskræfter saavel paa Søgrænsen som paa Landegrænsen, løser Opgaven paa Søgrænsen ved Flaaden, støttet af Hærafdelinger paa Land, og paa Landegrænsen naturligvis i det væsentlige ved Hæren. Og efter min Mening vil intet fornuftigt Menneske kunne finde andet i et saadant Ræsonnement end det rent selvfølgelig, og jeg føler mig fuldkommen overbevist om, som vi gør det i Venstre og indenfor Regeringen, at intet Udland gennem den trufne og foreslaaede Ordning vil kunne finde sig provokeret i nogen som helst Maade. Jeg finder, at man skal være Teoretiker af den specielle radikale Type og Patriot som det ærede Medlem Hr. P. Munch for heri at kunne finde Stof til nogen som helst Mistæneliggørelse, og man skal endvidere besidde den partipolitiske Ophidselse, som jo i denne Sag præger det ærede Medlem, for at kunne give, saaledes som det ærede Medlem gentagende har gjort, Frygten for en saadan Mistæneliggørelse

Udtryk. Der findes efter min Opfattelse ikke nogen som helst Grund i denne Sammenhæng for den radikale Forskrækkelse. De Herrer kan ganske roligt lade Haarene, som har rejst sig paa deres Hoveder i den Anledning, falde, ganske roligt, men jeg nærer dog ikke Forventning om, at dette vil ske, før vi naar til en Ordning, som anbringer Hæren — skal vi sige paa Læsø, og skaffer en Flaadestation til Veje i Herning. Saa vilde det ærede Medlem maaske finde, at vi havde fordelt det hele saaledes, at ingen kunde mistænke os for overhovedet ved nogen Lejlighed at ville bringe det til Anvendelse.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. P. Munch har Ordet for en kort Bemærkning.

P. Munch: Den første Del af den højtærede Indenrigsministers Udtalelser var jo fremsat i et Orakelsprog, der formodentlig tilsigtede at gøre det umuligt for noget Medlem at opfatte, hvad Ministeren egentlig sagde. Det var et Frem og Tilbage med en Slugen af „ikke“ og „at“ og saadant noget, saa man mange Steder ikke kunde opfatte, hvad Meningen var, selv om man sad meget tæt ved. Jeg forstaar imidlertid de af Indenrigsministeren fremsatte Udtalelser som Udtryk for, at han har ønsket for det første at befri Regeringen for et Medansvar for de Udtalelser, der er fremsat fra Venstres Repræsentanter i Militærkommissionens Beretning, men dernæst ogsaa at udviske sit eget Ansvar ved her i Dag at fremsætte en betydelig vagere Bedømmelse af, hvad der er sket i Krigstiden, end den, som den højtærede Indenrigsminister har skrevet under paa fra Kommissionen, og jeg tør regne med, at denne lykkelige Udvikling hos den højtærede Indenrigsminister er et Resultat af en lille Time hos Udenrigsministeren.

Jeg skal imidlertid nøjes med overfor dette at fastslaa, at det Tilsagn, der blev givet Tyskland, var et Tilsagn om, at Danmark under ingen Omstændigheder vilde gaa ind i Krigen som Tysklands Modstander, at Danmark overhovedet ikke vilde gaa ind i Krigen, og dette var det klareste og tydeligste Udtryk for Neutralitetspolitik, der kunde gives, og den mest skærende Modsætning til det Tilsagn, der ved anden Lejlighed er givet om, at Danmark som Deltager i en Krig vilde stille sig paa tysk Side.

Med Hensyn til de Bestemmelser, der blev truffet overfor Kontraspionagen, er Forholdet jo dette, at ligesom der undlodes Tiltale i en Række Tilfælde overfor Tyske,